

Előfizetési árak:

Egész évre 12 frt.
Félévre 6 „
Negyedévre 3 „
Egy órá 1 „
Egyes szám 4 kr.

Kiadóhivatal:

Pleitz Fer Pál könyvnyom-
dája Nagybecskerek. Uri-
utca 276. sz., hová az
előfizetések és a lap szét-
küldésére vonatkozó felszó-
lamlások intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda:

Nagybecskerek,
Ferencz-József-tér,
Bauer-féle ház
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogad-
tatnak el. Azonkívül az
összes hirdetési irodákban.

Megjelenik mindennap,
vasár- és ünnepnapok
kivételeivel.

A Szapáry-kormány és a nemzeti kérdés.

Nagy-Becskerek, augusztus 1.

(—é—) Ama nevetséges hír alkal-
mából, mely szerint Szapáry gróf
Sinaiába ment volna a román király-
hoz s kormányához az erdélyi oláh
mozgalom megszüntetése érdekében,
Horváth Gyula, Szapáry grófnak e
konok ellensége ismét egy dühöngő
támadást intéz a miniszterelnök ellen,
újságjában, mely egyenesen Szapáry
gr. megbuktatása céljából alapított
— hogy kik által, arról a közönség-
ben meglehetősen világos hírek ke-
ringenek a „cui prodest“ elvének
kombinálása alapján. Avval vádolja a
miniszterelnököt, hogy a nemzeti
kérdésben nincsen programja, egyéb
a nemzet jogai hátrányára való meg-
alkuvásnál, s azt állítja, hogy a nem-
zeti kérdés ő idézte föl s e miatt
a magyar faj támogatását sőt becsü-
lését is elvesztette.

Ez állítást ugyan majdnem minden
nap megkoczkáztatja Horváth Gyula,
hogy annak hitelét a közönség közt
meggyökereztesse. De hiába, az ország
csak nem rég nyilatkozott a válas-
tásoknál, s e nyilatkozat Horváth
dühöngő rágalmának ekletáns czáfo-
lata, ami pedig a megbecsülés kérdé-
sét illeti, abban éppen ő, ki Szapáryra
éppen egynémely indokolatlanul élve-
zett előnyök és zsiros konczok elvonása

miatt haragudott meg, nem lehet
illetékes bíró. Vagy talán azért ítél el
oly vakmerőséggel, hogy eljárását
kivonja az elítélés alól.

Hogy Szapárynak mi a nemzeti
programja, azt elmondta Apponyi
grófnak a román izgalom tárgyában
hozzá intézett ez évi július 14-iki
interpellációjára rögtön egy napi
késedelmet sem engedve. Valóságos
program ez a beszéd, mely ismét
napnál világosabban megegyezik Hor-
váth Gyula és társai azon rágalmát,
mintha Szapáry gr. a magyar nemzet
érdekeinek rovására keresné a nem-
zeti kérdés kibékítését. E beszédben újra
praecizizotta azt, amit a tárgyban
kormányra kerülésekor 1890. márcz.
17-én s az idén temesvári beszédében
kijelentett.

Szapáry gróf álláspontja e kérdé-
sben: a magyar állam egysége, osztat-
lansága, egységes magyar nemzet, a
magyar állami nyelv. Ezek iránt tör-
vények intézkednek, melyeket minden
magyar s lampolgárnak meg kell tar-
tani, akár tetszik, akár nem tetszik.
(Hol van itt a magyar állami nemzeti
jogok feladása?) Az ő célja oly
hazai állapotokat teremteni, hogy az
ország minden polgára jól érezze
magát: jó közigazgatás, helyes igaz-
ságszolgáltatás s a közigazgatás pár-
atlan kezelése által. (Ki akadályozta
meg mult évben közigazgatásunkat
Szapáry által célba vett megjavítását?)

Elítéli a románok passivitását, fel-
szólítja őket, hogy jelenjenek meg a
képviselőházban, itt adják elő kívá-
nataikat, ha csak az ország s nemzet
egységével összeegyeztethetők, a min-
dig nagylelkű magyar meg fogja
azokat adni. Jelszava: békülékeny-
ség s a kívánatok lehető tekintetbe-
vétele a közeledők iránt, de kérlelhet-
len megtorlás az izgatók ellen.

Nem oly program-e ez, melyet
minden magyar igaznak, helyesnek s
egyedül célravezetőnek találhat?

A kormánynak a román mozgalom-
mal szemben nem lehet más szerepe,
mint az éles figyelés s a várakozás.
Figyelem az izgatókra, hogy azokat
keményen sujhassa, s várni s jóakaró
magatartásával előmozdítani egy mér-
sékelt román párt támadását, mely a
román népet az izgatók bükköréből
kiszabadítsa s s magyar állameszme
elismerésével a törvényes talajra
visszavezesse. De akármit hoz a jövő,
a nemzet nyugodtan nézhet a fejle-
mények elé: a magyar állam s magyar
nemzet egysége felett szilárd őrséget
gyakorol a kormány s ha lesz meg-
egyezés a románokkal, az csak ama
két egységesség alapján történhetik
meg. Persze, hogy Horváth valamely
főispán rokona ismét állást veszithet;
de azt jegyezze meg Horváth, hogy a
közből nemcsak hasznot kell huzni,
da a közért áldozni is illik.

A „TORONTÁL” TÁRCZAJA.

Az öreg harangozó.

— Rajz. —

Írta: Korolenko V.

Esteledik.

A kis falu a tölgyerdő árnyékában, a
cseregdedő patak partján csendesen nyug-
szik a csillagvilágos éjben. A távolban a
téli almából csak az imént feléledt földről
lengi ködfátyol emelkedik, mely az erdő
árnyékát még sötétebbé teszi; a patak vize
ezüst fényben reng. . . Csend és zavar-
tlan nyugalom köröskörül. . . A falu la-
kosai alszanak. . . A szegényes kunyhók
körvonalait is alig lehet már megkülön-
böztetni; itt-ott a távolból fénysugár villan
fel; egy egy kapu csikorog, — majd az
éber házózó ebek ugatása hallatszik, aztán
ismét néma ábrándos csend. . . Az erdő
sötétjéből most magányos vándor alakja
tűnik elé, itt egy lovas, — amott paraszt-
s ekér kerekerei nyikorognak: a falu lakosai
a templomba indultak, hogy méltóan vár-
ják az ünnep kezdetét.

A falu közepén, magános domb tetején
emelkedik a templom, ablakai fényarban
usznak, a vén, redves torony magasán, a
ködben vessz el. A törődött lépcső recsegése
hallatszik. Az öreg harangozó bizonytalan
léptei azok: csakhamar új csillag világít
a távol homályba — a harangozó lámpása.

Az öregnek nehezére esik a keskeny

lépcsőn felbotorkálnia. Öreg csontjai lassan
felmondják a szolgálatot; — nagyon meg-
viselte az élet, szemvilága is gyöngül. . .
Bizony rászolgált már az örök nyugalomra
— és a halál csak nem jön! Maga előtt
látta sirba hanyatlani fiát, unokáját; sok
ifjat s öreget kísért csegettyűje szavával
utolsó utjára s mintha elfeledte volna őt a
halál, — pedig kín neki az élet.

Sokszor beharangozott már husvét ünne-
pére; bizony maga sem mondhatná meg
hányszor várt már itt a toronyban ennek
idejére. És így lesz ez ma is, legyen
meg az Ur akaratja!

Nehézkez léptekkel tart a torony repe-
dezett párkányának, s reá dől. Alig látja a
homályban köröskörül a temető sírdombjait.
A fekete keresztet kitért karjaikkal, mintha
halottaikat védének. Itt-ott egy lombtalan
nyírfa ágai ringanak. . .

A mélyből a tavasz enyhe lehellete, a
fák fiatal hajtásainak illata s a temetőkert
csendes békéje száll az öreg Makarhoz. . .
Mit is hoz neki az új esztendő? Vajjon
mához egy évre is innen felül, csengő
harangzúgással üdvözlí a szent husvétot
vagy talán oda lenn. . . messze, a temető
sarkában fogja örök álmát aludni s kereszt
ékíti majd sírját? Legyen meg az ur
akarata. . . Ő készen van; de már idején
is lesz a szent ünnepet hirdetnie. „Tisztelet
és hála az Urnak!” susogják ajkai; fel-
tekint a magas égre, hol a csillagok mil-
liárdjai ragyognak és keresztet vet. . .

— Makár! — hangzott alulról remegő,
gyenge hangon. Az öreg egyházi kezét a
megeöltetéstől könyező szeméi elé tartván,
nézett fel a toronyra, mert nem látta a
keresztet.

— Mit akarsz? — itt vagyok! — felelt
a harangozó s kihajolt a torony párkányán.
— Hát nem letezt?

— Nem!
— Talán már be kellene harangozni? —
Mit gondolsz?

Mindkettő felnéz a csillagokra Ezer és
ezer égitest tekint le rájuk a magasból.
— Ott a távolban ragyog a tüzes „gönczöl
szekere“.

Makar fontolgtatva szólott:
— Nem, még nem! — Tudom már. . .

És az öreg tudja is. Minek neki óra? —
Az ur csillagszeméi majd figyelmeztetik, ha
itt lesz az ideje.

Eg és föld, a fehér felhő, mely amott a
magasban libeg odább a sötét tölgyerdő,
mely zizegve lengeti galyait s a távoli pa-
tak csacsogása — régi ismerői, jó barátai.
Hosszu élet történetét beszélnek ezek el.
Feltűnik előtte a mult: mikor először jött
atyjával e toronyba. . . Édes istenem, mily
régén is volt. . . és mégis csak az imént!
Látja magát, mint gyermeket, szőke fűrtei-
vel, ragyogó szemével, a mint a szél —
nem ám az, mely az uteda porát ragadja
magával örült forgótánczában, nem, egészen
más, kedves szellő — játszva kuszálja fű-

Képviselőválasztás Marosvásárhelyt. A marosvásárhelyi I. választókerületben a Lukács Béla kereskedelmi miniszter lemondása folyton szükségessé vált új országgyűlési képviselőválasztást augusztus 12-ére tűztek ki.

A vasúti nagy személyforgalom bajainak orvoslása. A „Nemzet” írja: Csak nem régen czafoituk meg azokat a híreket, amelyek szerint a vasúti személydíjzabás tételeinek fölemelése tervezetnék. Hanem az a körülmény, hogy a zóna fölémelését, vagy elvi megváltoztatását illetékes helyen senki nem tartja szükségesnek, nem zárja ki azt, hogy a kereskedelmi miniszterium folytonosan a legelőkelőbb figyelemmel ne kísérje a személyzónatarifa körül fölmerülő mozzanatokot, hogy az általánosságban fenyesen bevált rendszernek egyes részleteit megfelelőleg tökéletesítse, amennyiben javításra szorulnak azok. A személyszállítás díjtételeinek lényeges leszállítása: a zónatarifa bevezetése a legvérmesebb reményekben fokozta a helyi forgalmat. Eme haszna mellett van azonban hátránya is. Így mind kelemetlenebbül mutatkozik az a jelenség, hogy a szomszédos utazók megérik az internacionális forgalmat közvetítő vonatokot, ami sokszor olyan mértékben történik, hogy erősen inkommodálja a távoiról, esetleg külföldről jövő, vagy Magyarországon áthaladó utasokat, és megnehezíti a menetrend pontos betartását, ami ezeknél a vonatoknál tudvalevőleg különös fontossággal bír. Ezért a kereskedelmi miniszteriumban, ahol már régóta észlelik ennek a körülménynek a hátrányos voltát, behatóan foglalkoznak azzal a kérdéssel, miként lehetne ezt a bajt gyökeresen megorvosolni.

A papucskok.

Ezt a históriát a Plankkertben beszélte el egy férfi, a kit unos untalan azzal kinezunk, hogy — papucsvitéz.

Fel volt kissé hevülve, s miután ebben az állapotban valóságos védbeszédet mondott a papucsvitézség mellett, igyekezni fogunk ezt a csodabogárszerű dicsőítést lehetőleg híven visszaadni:

— Sajátságos, — kezdte ingerülten, — hogy ti egy idő óta folyton és egyre csak rajtam kacagtok. Rajtam, a ki valamikor testi és lelki czimborátok voltam, és épp úgy vertem a mellemet és esküdöztem, hogy nem házasodom meg soha, mint a hogy esküdötök ti most. Azóta megváltoztak a nézetem. Beleszerettem a feleségembe, s egyszerre párává, illanó párává lett minden eskü. Ott hagytalak benneteket, közös ismerőseinket, közös mulatóhelyeinket, s behajtottam fejem abba a járomba, a mit házasságnak

teit. — Melyen, mélyen alant sok apró emberkét lát; — mintha a fau kunyhói is oly parányiak volnának . . . az erdő oly igen messze van s a síkság, melyen a fau épült, nagy, végtelen nagy.

— Pedig hiszen oly közel van — szölt mosolyogva az öreg harangozó s lemutatott a falura.

Ilyen az élet is! míg ifjak vagyunk, végtelenség tudjuk; előtünk, szinte kezünkben fekszik a bölcsőtől a sírig, mely ma ott a temető sarkán készen vár . . . Most már, bála Istennek, ideje is megnyugodni. Becsületesen befutotta életpályáját s a nedves anyaföld befogadja ölebe. Ha isten úgy akarja, csakhamar ott nyugszik . . .

— De már ideje lesz! Még egyszer feltekint az öreg Makár a csillagokra, leveti süvegét, keresztet vet s megragadja a harangkötelet. . . .

Erős harangzugas rezgeti meg most a levegőt . . . aztán újra, meg újra . . . majd hatalmas kongással, majd ábrándosan csengve, összhangzó dallamba olvadva hullámszik tovább a légből. Elnémulnak a harangok, az istentisztelet kezdődik. Múskor az öreg Makár is leszállt a toronyból s az ajtó mellett sarokból hallgatta végig az istentiszte-

neveznek, s mely járom édes volt akkor is, s megvallom, édes most is.

Már ismét kacagtok! Nemde hihető, hogy egy papucshős édesnek találja a járomot, a melyet nyög. Pedig mégis úgy van. Most bevallom azt is nyíltan, — hiszen mit is érne a tagadás, — hogy papucshős vagyok. Papucshős a szó teljes értelmében.

Pedig ti emlékezhetek rá jól, hogy még vőlegény koromban is kikacagtam minden papucsvitézt, s barsofgva kiáltoztam, hogy:

— Le a papucskokkal! Nem kell asszony — uralom! Én meg fogok házasodni, de csak éppen azért, hogy megmutassam, hogy mint kell az embernek nem papucs alá jutni, s mint kell a házasságban mindig és mindenkor fenntartani a férfiúi tetsőséget: Hm!

Azt hiszem, hogy minden papucsvitéz ezzel a princípiummal megy neki a házasságnak.

A princípium nálam is meg volt, sőt meg volt hozzá a szükséges erős akarat, s mégis, — mindez nem ér semmit.

Papucs alá kerültem, mint a hogy azt már előttem megtették millió- és millióan, s meg fogják utánam is tenni még egyszer annyian.

Oh, mert a papucs birodalmának meg van az utja, a melyet elkerülni csak úgy lehet, ha az ember a nagyon kényelmetlen és járatlan utakra akar tévedni. Már pedig mi szeretjük a kényelmet, ebben a kényelemeszeretethen gyökerezik a papucskormány.

Hogy mint kezdődik, azt épületekre elmondom.

Három hónapos házas voltam, midőn egy napon feleségem így szól hozzám:

— Kedvesem! Egy ruhával fogsz meglepni engem!

— Hopp, gondoltam magamban, ez az asszony pressziót akar rám gyakorolni s az akaratát akarja érvényesíteni velem szemben. Hasonló jeleneteknek a jövőben való elkerülése végett meg fogom tagadni kérés-t.

S így feleltem:

— Lehetetlen kedvesem! Nincs rá pénzem!

Ő pedig a lehető legnagyobb flegmával azt válaszolta:

— Hát jól van.

És ez estén nem is szöltünk többet egymáshoz.

Ez bár rosszul esett, de mégis kiálltam emberül. Nem akartam fejet hajtani. Hiszen férfi voltam, ur, vagy mi az ördög?

Másnap aztán ez történt:

Együtt mentünk sétálni.

Utközben valami régi barátom csatlakozott hozzánk. Bemutattam nőnek s az asszony igen nyájasan fogadta. Rövidesen megbarátkoztak, sőt annyira megkedvelték egymást, hogy alig volt hozzám szavuk. Egymásra néztek folyton, kacagva, nevetgélve, mintha ott sem lettem volna.

Mikor aztán haza értünk, — idáig is elkísért bennünket a jó madár, — dühtől és féltékenységtől reszkette szörnyű szemrehányásokat tettem feleségemnek.

És ő mosolyogva így válaszolt:

letet, ott imádkozott. Most főny marad, — nagyon megtörték az évek. És különösen ma, mintha ólomulyosak lennének tagjai. Ledől egy padra s míg a harang elhaló hangját hallgatja, ábrándjaiba mélyed. — Mire gondol? Maga sem tudja rá felelni. Lámpása a toronyot sem tudja már megvilágítani, a homályban alig látni a harangokat, aulról tompa zsongásként hat fel a hívők éneke s a szellő himbálja a harangköteleket.

Az öreg mellére csüggszti fejét, előtte összefüggéstelen vonulnak el egy hosszú élet képei. Énekelnek . . . Mintegy félálomban hallja, s magát a templomban képzei. Gyermek énekelnek, az oltár előtt tisztán hallja az öreg pápa, a megboldogult Naum páter hangját. A sok száz és száz paraszt térdreborul, fejét lehajtja, s keresztet vet. . . Mind ismerőse, s mint halott! . . . Amott atyja szigorú arcát látja, mellette bátyja, buzgón imádkozik, közbe nagyokat sóhajt, s itt áll ő is virágzó egészségben, ifjú erővel, — reá még öröm, boldogság vár a jövőben.

És hol e boldogság? Az öreg gondolatai fellobbannak, mint elhaló tűz végső lángja, mely élete minden titkos zugába bevilágít. Szakadatlan küzdés, gond, szenvedés . . . Hol van hát az ígéret, a remélt boldogság? Nehéz sors szántotta fel ifjú gondatlan

— Ön csodálkozik azon, hogy mással foglalkoztam? Hát kivel foglalkoztam volna?

Elhült bennem a vér, hebegve vetém ellen:

— Hiszen én is ott voltam! . . . És nekem tán csak mégis több jussom van önhöz?

— Ismét mosolygott:

— Ön? — kérde, hiszen ön már nem törődik velem? Ön elhanyagol engem, miért ne hanyagolnám hát el én is önt? Egy olyan férfi, a ki nevének a harmadik hónapban már nem teljesíti a legcsekélyebb kérését sem, az olyan férfi nem szeretheti nejét.

A többit gondolhatjátok.

Megvettem neki a ruhát s kibékültünk.

Azóta nem volt okom ellentmondani neki soha.

Minden kérését teljesítem és ebben áll a papucsvitézségem.

Ma azt kérte, hogy korán legyek otthon, hát nem is időzöm itt tovább, hanem rohanok — haza! . . .

— Cs.

HIREK.

— **A zónaidő** ma lépett életbe az egész ország területén mindenütt, a belügyminiszter rendeletéből. A rendőrség a plébánia a templom toronyóráját tekinti hivatalosnak, s azt igazítja egyrészt idő szerint, úgy hogy mától kezdve a városi óra és a vasúti óra között nem lesz különbség. Ezt az időt aztán a katonai parancsnoksággal is tudatják és összeegyeztetik a posta- és táviró-hivatal időjelzésével. A zónaidőt az összes hivatalokban és az iskolákban is érvénybe léptetik. Az igazságügyminiszter — mint említettük is — valamennyi igazságügyi hatósághoz rendeletet intézett, a melyben az ország összes igazságügyi hatóságainál a zónaidőt lépteti életbe, ez évi augusztus 1-től kezdve. Utasítja ennél fogva az összes vidéki bíróságokat, ügyészségeket és a tartóztatási intézetek igazgatóságait, hogy a helyi időről a közép európai egységes időszámításra térjenek át. A pontos idő az összes vasúti állomásokon, posta- és táviró-hivataloknál meg tudható, a melyek a budapesti meteorológiai intézettől naponként megkapják a déli idő pontos jelzését.

— **Lóverseny Nagybecskerekén.** A torontálmezei lötenyészti egyesület, mint értesülünk ez évi versenyeit október hó első felében fogja megtartani Nagybecskerekén. A tavalyi őszi lóversenyek, mint tudva van, néhai Hertelendy József elhalálása miatti gyász következtében maradtak el. Az idén azonban meg fognak tartatni, még pedig előreláthatólag szép si-

ábrázatát, erős vállalai megtörték, megtanult ő is sóhajtani, mint amott bátyja . . .

Emitt, balfelől a falu asszonyai közt az ő felesége is, fejét lehajva ajtatosan imádkozik. Igaz, hü neje volt, nyugtassa meg az isten! S ő neki is küzködni kellett. A munka, a fáradság nagyon hamar megvenitették. Ragyogó szemei elveszték fényüket; az egykori büszke bátor tekintet helyét a sorscsapásoktól való félelem, remegés foglalta el a fiatal asszonynál . . . és az ő boldogsága mi volt? Egy fiuk volt egyedüli örömük, vigasztalás, a gonosz emberek ezt is elrabolták!

Ott áll a gazdag uzorás, fejét földig hajtva, buzgón csókolja a keresztet — csálja istent is, a mint az emberek . . .

Az öreg Makár vére felforr, komolyan, haragosan tekintenek le a falakról a szent képek, a nyomorult, hazug emberre — de mindez messze, messze mögötte van immár. A sötét torony az ő világa most, a hol a szél himbálja a harangkötelet. „Az isten igazságot fog tenni, övé a bosszu!” susogja az agg, s csendesesen peregnék könyei, ránczos ábrázatán . . .

— Alszol, Makár! — hangzik most alólól.

— Ki az? — kérde az öreg, s gyorsan felugrik. — Istenem, hát csakugyan el-

kerrel. Az előjelek legalább erre engednek következtetni. A versenyek iránt megverszerte maris nagy az érdeklődés, s a nevezésekre való előkészületekből az tűnik ki, hogy a futamok szépek és érdekesek lesznek. A lóversenyek helyét a bizottság ma állapítja meg.

Változó idők. Nagy Szent Miklósról írják lapunknak, hogy ott általános visszatetszést és undort keltenek azok az illetlen és durva kifejezések, a melyekkel az ott megjelenő „Magyar Néplap” és „Südungarisches Volksblatt” illeti a hatóságokat, legújabbán pedig a kerület közszereketben álló képviselőjét, Nákó Kálmán grófot is. E folytonos, legsőbb fajta támadások annál érthetlenebbek és kvalifikálatlanabbak, mivel alig fél év előtt még a lapok szerkesztője mohón ragadott meg minden alkalmat arra, hogy a hatóságok iránti rokonszenvét és bizalmát nyilvánosságra hozza s Nákó Kálmán gróf személyével és képviselői működésével szemben sem volt semmi kifogása. Változás azóta nem állott be az ügyekben. A hatóságok élén most is azok állanak, a kik akkor s épp úgy a közönség teljes megegyezésére végzik dolgaikat, mint annak előtte. Nákó Kálmán gróf is megmaradt a réginek, a kit a polgárok zöme tisztel és szeret. A ki megváltozott, — az egyedül a — szerkesztő, daczára annak, hogy ilyen vehemens Pálfordulására, a mint az a fentebbiekből is kitűnik, semminémű különös oka nem volt. Változását egyébként nem is igen motiválja, a mint hogy az nehéz is volna. Alig hisszük, hogy a változás lap pangó oka a „keresd az asszonyt!” elve alapján valami nőszemély lenne s inkább sejtjük, hogy cselekvésének egyéb titkos rugói vannak, a melyek az ő fajtájú emberket a leginkább érintik s a legközelebből érdeklik. Ám, semmi sem marad örökké titok a nap alatt. Ha a szerkesztő ur hosszú körmeivel még tovább piszkálgatja a dolgokat, úgy lehet be fog teljesülni a német klasszikus mondás, hogy semmi sincs oly finoman szövve, a minek a szálai előbb-utóbb napfényre ne kerüljenek.

aludtam volna? Ilyen szegény még nem ért!

Hirtelen, biztos kézzel ragadta meg a kötelet, még egy pillantást vet le, a hol mint nyüzsgő hangyaboly mozog a falu népe... Az ünnepi menet megindul, előtte viszik a keresztet és szentképeket; Makár hallja az örömteli éneket: „Resurrexit... feltámadott Jézus az ő halottaiból!” E hangok megnyugtatók az öreg szívére... mintha ragyogóbbak lennének a templom gyertyái, s a nép élénkebben mozog — de csak tovább harangoz — hirtelen szél feléje bajtja a hanghullámokat s a vízhang beleolvad az ünnepi harangzúgásba...

Soha ily szépen nem szólt az öreg harangja. Mintha átöntötte volna szíve érzését a hideg ércbe, mely majd nevetett, majd sirt; szivig ható hangok emelkedtek az ég felé, a ragyogó csillagokhoz... csak fénye ragyogóbb lesz, míg újabb és újabb hangáradat emelkedik az ég felé, szeretetet, örömet, boldogságot hirdetve... Tompán, mély fenséggel árad a nagy harang bugása, s ég és föld zúgja vissza himnuszát: „Feltámadott Jézus halottaiból.” S csengő diszanttal rázja a kis harang: „Resurrexit...” Minden, minden, a zúgó harang, a emberek éneke csak egyet hirdet: „Feltámadott Jézus!...”

A vén torony is részt látszik venni az

A megyei kórházak ügyében. Torontálmege törvényhatósági bizottsága a tavaszi közgyűlésen, mint akkor említettük is, bizottságot küldött ki. A bizottság feladata a megye területén építendő kórházak tanulmányozása, illetve az ez iránti javaslatok megtétele, s tagjaiul a következő bizottsági tagok kérték fel: a nagyszentmiklósi járásból Rónay László, Khun Lajos dr.; a törökkanisai járásból Tallian Jenő, Bagáry Pál; a perjámosi járásból, Liphay Frigyes báró, Dimcsits Lajos; a nagykikindai járásból Trifunac Mladen és Vinczevidi Iszó; a zombolyaiból Babics József és Gesztessy János; a cseneiből Csávossy Gyula és Rözer Ádám; a törökbecseiből Pulay Román és Tószóghi Aladár; a nagybecskerekiből Harnoncour Felix gróf és Grosz György; a módosiból Nikolits Feodor báró és Gyertyánffy János; a párdányiból Jenovay Imre és Stassik János; a bánlakiból Karátsanyi Jenő gróf és Damaszkín Arzen; az alibunáriból Wiener Emil és Dadics Lajos; az antalfalviból Bujkovszky Gusztáv és Linder Ede; a pancsovaiból Jorgovits József és Marsán József; Nagybecskerek városából Krstics János polgármester és Haidegger Lajos városi főorvos. A vármegye alispánja most a szolgabírók útján kéri fel a bizottság tagjait, hogy a jelzett ügy tárgyalására augusztus hó 9-én d. u. 4 órára az alispáni kistéremben tartandó értekezleten jelenjenek meg.

Nyilvános köszönet. A múlt hó 24-én Ernesztháza községben megtartott táncmulatság alkalmával a következők voltak szívesek felülfizetni, a miért is fogadják a rendezőség legmélyebb köszönetét: Bakalovich Plató, Belgram József, Bürges János, Enyedy István, Grósz Ferencz tiszt., Hammerling Róbert, Janczer György, Kaincz Ferencz főt., Karg Magnus, Kruch Jakab, Kovács Lajos, ifj. Lefor Márton, Mayer Aurél, Marok Sarolta k. a., Ollinger János, Rosenzweig Antal, Schág János, Szabó Sándor, Vuchetich István főt. ur és özv. Wiedemann Krisztina. A rendezőség.

Szerencsétlenség a lóversenyen. A nagykikindai lóversenyen szerencsétlenül járt tisztek állapotában, mint örömmel értesülünk, javulás állott be annyira, hogy úgy Wernhardt kapitányt, mint Gencsy hadnagyot Temesvárra szállíthatták a katonai kórházba.

emberek örömeiben, s a szellő, mely a harangozó arczán játszadozik és azt susogja: „Feltámadott!”

S az öreg feledi fájdalmait, a küzdelemmel teljes életet... Feledi, hogy élete, reményei, csak álom voltak, hogy egyedül áll e világon... Csak az éneklő, zokogó hangokat hallja, melyek az éj sötétjéből a csillag-világos ég felé hullámanak, s leháznak az anyaföldre. Fiai, s unokái közt kép zeli magát, hallja hangjukat, s az öregek és ifjak hangja összhangozó dallamban egyesül; örömről, boldogságról zeng, melyet hosszú, sötét élete töle megtagadott... Megrántja az öreg harangozó a kötelet, könyei omlanak ábrásatán, s szíve hevesen ver az álmodott boldogságtól...

Alant az emberek egymásnak adják a szót: ily remekül még nem kongatta az öreg...

Nagyot kondul még a harang s astán elnémul. A kis harangok reszketve hallgatnak el, mintha csendben akarnák hallgatni az elhaló hangot, mely egyre csendül, reteg, sir, majd a végtelenben enyészik el...

Erőtlen hanyatlik az öreg padjára, két könyecsepp perog le lassan, csendesen sápadt, hidegülő ábrázatára...

Távozzatok! Az öreg harangozó lélekharangját kongatta!

(Oroszból)

1—s.

Mulatság Eleméren. Az eleméri birtokosok, mint halljuk, nagy mulatságra készülnek. A mulatság, melynek programja élénk és változatos, a holnap tartatik meg Eleméren, a Tisza partján. A mulatságra Nagybecskerekéről is számosan készülnek.

Degradált malaczkok. Az apró kis malaczkakat, a melyek hetivásáros napokon eddig számos vén disznó társaságában vigan sivitottak a buzatéren, ma degradáltak. A rendőség ugyanis, tekintettel arra, hogy a kedvelt állatkák szagot is terjesztenek s a rondaságot is nagyban állítják elő, kikommandirostatta őket a vásártérre, a hol kétségkívül ők is kevésbé lesznek feszélyezve, meg a közönség is. És hogy az egyensúly helyreálljon és a malaczkok mit se vehessenek a borjuk szemére, a rendőség igazságosan osztó kesze ezeket is kitiltotta a vásártérről s az egyenlőség kedvéért őket is a vásártérre helyeztette el.

A temesvári lútripőr utójátéka. Temesvárról a következőket írják: Eötvös Károly országgyűlési képviselő ellen az idevaló törvényszéknél tudvalevőleg rágalmasz miatt bűnvádi följelentést tettek, a miért a félmillió lottó pörben, mint Farkas Menyhért védője, Vozáry János vizsgálóbíró, most pancsovai törvényszeki elnököt, kiméletlenül megtámadta fölébezt íratában. A törvényszék Eötvös mentelmi jogának felfüggesztését kérte, de mivel a híres védő fölébezt a végzés ellen, a mentelmi bizottság függőben hagyta a dolgot. A temesvári kir. tábla ma elvetette a fölébezt, ennél fogva a parlament összehívása után ismét tárgyalni fogják Eötvös képviselő mentelmi ügyét.

Vasváry Pál halála. A gyalui havasok közt Vasváry Pál és társai sirjára emelt szerény emléknak az oláhok által való szétdulása ismét felidézte a fiatal szabadsághős és társai emlékeztét. Véres halálukat leirta az oláh csapat vezetője, Korke Miklós, ki körülbelül tíz év előtt halt meg Topánfalván, elszegényedve. Oláh nyelven írta le a csatát s ezeket jegyezte föl: „1849. június 21—22-ike lehetett. Az albákiak jelenték Jankunak, hogy az ellenséges magyar csapat már a Riut Calati-nál van s azzal szüntelenül csatározniok kell, kértek segítséget és löszert. Janku ismételt kérésük daczára elutasította őket, mondván: „Hazudtok!” Látván, hogy Janku őket nem segíti, magamhoz vettem háromszáz gárdistát azok közül, a kik eddig legbátrabbak voltak, a kellő municziót két lóra rakattam és június 20-án este meg is érkezünk a helyhez, melyet a nép Stinisorának nevez. Letelepedsünk után futárt küldöttem a mariseli és magurai kapitányok után, a kik megérkeztek s felvilágosításokat adtak az ellenséges csapat hollétéről. A mutatott irányból valóban nagy füst emelkedett az ég felé. Kiadtam a parancsokat. Kémekeket küldtem mindenfelé. Reggel azt a tudósítást vettem, hogy a magyar tábor egyenesen felénk jő, Topánfalvára szándékozván menni. A Funtinella nevű havasban elhelyezkedtünk. Csapatomat négy részre osztottam; a mariseli kapitánynak megparancsoltam, hogy a magyar csapatot kerülje meg s támadja meg. A magurai kapitányt a jobb szárnyra tettem és gárdistáimat az Albákon fölött csapattal szembe állítottam, elfoglalván a balszárnyat is. A havastetön lévő legelő egészen körülvetett. Nemsokára lövéseket hallotunk; a magyar csapat mind lövöldözve nyomult előre, habár semmit sem látott. Halálbüntetés terhe alatt megtiltottam katonáimnak a lövést. Csapataim a legnagyobb csendben voltak. A magyar csapat a szabad mezőre lépett s akadályra nem találván, magukat a legnagyobb biztonságban érezték; tüzet raktak s étel után néztek. Ekkor jelt adtam a támadásra. Mind a négy oldalról puskaropogások hallatszottak sűrűen: A magyar tábor talpra áll, zavarba jő, mindenfelől lövés és minden lövésre halál. „Muszkák, muszkák!” kilták a magyarok mindenfelől. Másnap reggel is folyt a harc. Történt azonban,

hogy reggel vastag köd ülepedett le a tájra, ember embert nem látott. A magyar csapat a levegőbe lőtt. De, mi, kik ismerjük a köd természetét, a földre borulva láttuk az ellenséges katonák lábát s lövéseink biztosak voltak. Sok foglyot ejtettünk; több ágyu lett a miénk és 100 drb ökörnek jutottunk birtokába. A magyar csapat megbomlott; mindenki futott, amerre lehetett; az utak azonban rosszak voltak, megszállva általunk s nem menekedett meg onnan senki. Így esett el Vasváry is. Egy fejszés elállotta ujját, fejszéjével föbe ütötte s levágta fejét. Eddig szól az írás. Vasváryt a román csapat kifosztotta, értékes gyűrűjét, kardkötőjét, hálósipkáját és lózábláját elvitték. A gyűrűt Sz. V. 14 db aranyon váltotta meg; a lózabla B. közjegyző birtokába jutott. A kardkötő Verespatakon volt sokáig. Korcsinél maradt a hálósipka s használta haláláig. A gyűrűn levő czimer: nyitott könyvön meztelen kard, a könyv egyik lapján V. P., a másikon „1848. márczius 15.“

Agyonlőtt kertész. Simonyi Dénes szügyi (nógrádmegyeri) nagybirtokos hirtelen haragjában agyonlőtte a kertészét. Részletesebb tudósítások így adják elő a feltűnést keltő esetet: A szügyi földesurat az egész környék heves, lobbanyakony természetű embernek ismeri. Cseledeivel különösen keményen bánt mindig, nem bizott becsületességükben. Most is gyanakvó természetű tüzeite föl annyira, hogy embert ölt. A napokban benezett a magtaraba s észrevette, hogy azon az oldalon, a hol Mészáros Istvan kertészlegény szokott aludni, keresztül van furva a fal. Mindjárt arra gondolt, hogy be akartak törni a magtaraba s gyanuba fogta a kertészt. Összecsőditette az egész cseled seget s durva szavakkal hordta le a gyanusított legényt, a ki megszegyenűten hallgatta kifakadásait. A cseledek nagy félelmükben némán állottak egymás mellett, de a kertészből, a ki ártatlannak tudta magát, utóbb kitört a harag s visszafelelt a gazdának. Simonyi meg nagyobb haragra lobbant s botjával kétszer ráütött a legényre, aztán odább akart menni. A kertész tovább szitkozódott, mire a földesur visszafordult s oda kiáltotta neki, hogy ezért öt forintot letog a béréből. Ahogyan kimondotta a fenyegetést, a legény rávetette magát s fojtogatni kezdte. A cseledek nyugodtan nézték dulakodásukat s eszük ágában sem volt, hogy ki szabadítsák gazdájukat a kertész keze közül. Simonyi egy pillanatra lerazta magáról a marok legényt s kirántva zsebéből a revolvert, a mely nélkül egy lépést se tett soha, oly szerencsétlenül találta megőni, hogy pár percz múlva meghalt. A balassa-gyarmati törvényszék meg aznap elrendelte a vizsgálatot s kiküldte Petróczy Zoltán vizsgálóbíró, a ki Simonyi Deuest rövid vallatás után letartóztatatta. A földbirtokos apelációt jelentett be a letartóztatás ellen. A törvényszék kétségkívül meg fogja vizsgáltatni elmebeli állapotát, mert azt híresztelik róla, hogy időnkint örvöngési rohamok szoktak meglepni. Esete nagy izgatottságot keltett az egész vidéken.

Irodalom és művészet.

* Az orsz. m. kir. zene- és színművészeti akadémia 1892/93-ik tanévere a zenészet osztályban (Andrássy ut 67) szeptember 1-10. napjain, d. u. 3-5 óra között, — a színészeti osztályban (Kerepesi ut 1. szám) szeptember 7-9 között lehet beiratkozni. A zenészet osztályának három tanfolyama van: 1. akadémiai, 2. zongora-tanár képző (gyakorló iskolával), 3. előkészítő tanfolyam. Az akadémiai tanfolyam tanszakai: 1. zeneszerzés, 2. zongora, 3. magánének, 4. hegedű és viola, 5. gordonka, 6. gordon, 7. orgona. Az előkészítő tanfolyam tanszakai: 1. zongora, 2. hegedű, 3. gordonka, 4. gordon. A gyakorló iskolában: zongora. A zenészet osztály tanárai: Beliczay Gy. (zeneszerzés),

Bloch J. (hegedű), Chován K. (zongora), Erkel Gyula (zongora), Fayl Frigyes (zongora), Gianicelli Károly (gordon), dr. Harrach József (zenetörténet, zeneesztetika, poatika, paedagógia), Herzfeld Viktor (zeneelmélet), Hubay Jenő (hegedű), Kössler J. (zeneszerzés, karének, orgona), Malecsky Vilmosné (magánének), Palóczy Lip. (olasz nyelv), Passy Cornet Adél (magánének), Pauli Rich. (magánének), Papp Dávid (gordonka), Riedl Frigyes (m. irodalom tört), Szabó K. Ferencz (hangszerelés és partitúraolvasás), Szendy A. (zongora), Thomán István (zongora), dr. Varadi Antal (vers, költészet és szavalás), dr. Wolafka Nandor (liturgia és Gregorének)

Tandij az akadémiai tanfolyamon: a zongora tanszakon évi 100 frt, a zeneszerzés, magánének és orgona tanszakon 70 frt, a hegedű (és viola), gordonka és gordon tanszakon évi 50 frt. Az előkészítő tanfolyamon a zongora és gordon tanszakon évi 50 frt, a hegedű és gordonka tanszakon évi 30 frt. A gyakorló iskolában (melybe 8-12 éves gyermekek, egészen kezdők is fölvetetnek) a zongora tanításért évi 25 frt. A zongora-tanár-képző tanfolyamban, (mennyiben a jelöltek már bevégeztek a zongora tanszakot): évi 50 frt. Beiratási díj az akadémiai, valamint az előkészítő és zongoratanárképző tanfolyamon és a gyakorló iskolában 5 forint. A fölveteli vizsgálatok szeptember 12-én kezdődnek.

A színészeti osztálynak két tanszaka van: drámai és operai. Tanárai: dr. Alexander Bernát (dramaturgia, mythologia és lélektan), Bercényi Béla (drámai gyakorlat és színészet elmélete), Erkel Gyula (énekgyakorlat), Keresztessy Géza (torna és vívás) Kobler Fer. (tánc), Nagy Imre és Ujházy Ede (drámai gyakorlat), Paulay Ede (drámai gyakorlat és színészet elmélete), Passy C. Adél és Pauli Rich. (magánének), Náday Ferencz (operai színpadi gyakorlat), Ray Lajos (francia), Szabados Béla (énekkorrepetitor), dr. Varadi Antal (magyar nyelv, költészet, esztetika, történelem és jelmeztan).

Tandij: az operai tanszakon 70 frt, a drámai tanszakon 30 frt. Beiratási díj 1 frt, belépő új növendékek fölveteli díja 5 frt.

A tandij a zenészet és színészeti osztályban egyaránt két egyenlő félévi részletben előre fizetendő. Szegény sorsu, de kiváló tehetségű és szorgalmas növendékek tandijmentességet élveznek és ösztöndíjban is részesülhetnek. A zeneszerzési és operai növendékek a m. kir. opera, a drámai növendékek a nemzeti színház előadásait díj talanul látogathatják. Bővebb értesítést a zenészet osztályról Harrach József dr. titkár (Andrássy ut 67. sz. I. emelet) a színészeti osztályról Varadi Ant. dr. titkár (Kerepesi ut 1. sz. III. emelet) ad. — Budapest, 1892 évi augusztus hó 1-én. Az igazgatóság.

Táviratok.

Lukács miniszter képviselő-ége.

Budapest, augusztus 1 (A „Torontál“ eredeti távirata.) Lukács Béla kereskedelmi miniszternél, tegnap tisztelt a marosvásárhelyi szabadelvű párt küldöttsége, fölkeréven a minisztert arra, hogy fogadja el régi kerületének jelöltségét. Lukács Béla miniszter, Kovács Ferencz apát-plébánosnak, a deputáció vezetőjének beszédére kijelentette, hogy a jelöltséget elfogadja, és mostani magas állásában ugyanazon hazafias nemzeti kereskedelmi, ipari- és forgalmi politikát fogja folytatni, melyet elődje megkezdett. Ugyiszintén megígérte a székely nép érdekeinek minden irányban való támogatását és ipari érdekeiknek fejlesztését. A küldöttség nagy lelkesedéssel hagyta oda a miniszter fogadó-termet.

A tapéi mandátum.

Budapest, augusztus 1. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A tapéi kerület szabadelvű párti jelöltje, Léway dr. tegnap visszalépett a jelöléstől.

Bismarck újra beszélt.

Budapest, augusztus 1. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A jeni egyetemi ünnep alkalmából Bismarck herceget fényes ünnepélyességekkel fogadták. Az egész tanári kar küldöttségileg tiszteltgette az exkancellárnál, ki azt hangsúlyozta válaszában, hogy Németországban abszolút akaratnak nincsen helye. Bismarck herceg délben megjelent az ünnepi gyülekezésben, a hol az ünnepi üdvözlöttekre ismételtén válaszolt és kifejtette, hogy a viselt háborúk szükségesegek voltak addig, míg jövőben csak védelmi háborúk lehetnek.

Vérhasjárvány a bécsi helyőrségben.

Budapest, aug. 1. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A bécsi helyőrségben egyetlen egy napon: tizenhatsz katonára betegedett meg vérhasban. Ay ijedelem nagy.

Elfogott sikkasztó.

Budapest, aug. 1. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Neuwelt-Lengyel Márton — a ki Amerikából való visszatérteben — a minap 90,000 forint ára ékszer elsikkasztása után Veszprémben hazaszökött, ma elfogták.

Meggyilkolt magánzó.

Budapest, augusztus 1. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Spitzer Markus bakkony-nemet-szombathelyi hetven éves magánzó, Germán József gazdaember július hó 25-én kegyetlenül legyilkolta Germán a mitsem sejtő öreg embert, reggel mosdás közben lepte meg, és rövid dulakodás után elvette tőle másfélezer forintról szóló adóleveleit, és ezután az öreg könyörgései daczára, baltával agyonütötte őt, és éjfélig szalmával letakarva tartotta a legyilkolt Spitzert. Ekkor kocsihoz kötve, a községi faiskolához hurcolta, hol a csendőrség megtalálta az áldozatot. Később Germánt elfogták. Vallott.

REGÉNY-CSARNOK.

Egy csúnya asszony története.

(Eredeti regény egy kötetben.)

— A „Torontál“ számára írta: —

Törös Tivadar.

(15-ik folytatás.)

XI.

Találkozunk gyakran az életben olyan alakokkal, kik az alakjukon kívül alig alig emberek. Az első hangtól a többiig csak annyi a haladás náluk, hogy az utóbbiak ártikuláltabbak lesznek.

Hogy azonban igazságtalan ne legyen a leírás, be kell ismernünk, hogy ezek az exotikus lények sok olyan vágást csinálnak az életben keresztül, amik más ember előtt ismeretlenek, a születésüket kivéve. Így korán jómóduak, nem a saját küzdelmük árán. Korán urak, nem a saját becsvágyuk után. Korán szerepelnek nem a saját érdekükért. Korán megünják magukat, es egyszer a saját ürességük árán.

Alig van a társaságban ember, kinek ne lett volna már egyszer szerencséje egy ilyen alakhoz. Egy-egy gazdag papának a fiában vagy Krözus nagybácsinak az unokaöccsében. Rendesen még igen fiatalok és már is észre kell őket venni. Ott vannak mindenütt, a hol pénz és befolyás az embert előtérbe tolja. Tulajdonképpen szerepük nincs, de mindenki fölismeri őket ha megjelennek, kezét fognak velük, maguk mellé ültetik és ez a helyzet — a hogy mindenkinek a figyelmét rájuk tereli — beszédet is róluk és így támad egy új alak a társadalomban, akiről senki se tudja, hogy tulajdonképpen mit csinál?

A foglalkozásuk a jövőé, amennyiben mindig csak fognak valamit csinálni azonkívül, hogy kifogástalanul öltözködnek, az éttermekben, színházban, kávéházakban jól megülik a helyüket; udvarolnak, jól tánczolnak, a nyáron fürdőkre, télen pedig a fővárosba kerülnek. Hogy e közben minél kevesebb szellemet és annál több pacsulit árasztanak szét környezetükben, az már természetes annyira, hogy a világ ezen éppen úgy nem tud megütközni, mint a hogy nem tudja fölük megkérdezni, hogy miért szándékoznak élni?

Fejérvölgynek is volt egy ilyen típusa; igazi telivér ebben a fajban.

A „kis akadémikus“. Igy hívta őt férfi, nő, a helyett, hogy Bontó Nusi; amiért az öreg Bontó Nusi haragudott legjobban, mert ezt a nevet maró gunynak tartotta a fia palástolhatatlan tökfilkó voltára.

Pedig a fiatal Nusi a légynek sem ártott és ha szőke, homlokára fésült frizurájával, oldalt jól kifésült pofaszakállával, a piros arczának a borotválkozásával és körmöskeivel, ha késsen volt, tőle, fölfordulhatott az egész világ, mert legfeljebb csak azt bánta volna ebben a dologban, hogy nem lesz hol gavalléroskodni és nem lesz kinek igazi urias izléssel öltözködni. A többi gond, bah! A fiatal Nusi volt annyira jó islésű ember, hogy unalmas gondoknak ne adja át magát akkor, a mikor az öreg Nusi haláláig hat, és azután hatvan ezer forintot költhet el egy esztendőben semminemű megerőtetés nélkül. Másrésről meg annyira jó czimbora volt, hogy a „kis akadémikus“ elnevezés sem zsenirozta és egy-egy újabb ostobaságára, ha a többiek fölnevettek, nagy kedélyesen vágta oda nekik: Az ördögbe is! Hiszen akadémikus vagyok! Igy nagyon sokat nevettek rajta, de még többet gondolkoztak a Dengelegiek fényes estélyén azon, hogy a kis akadémikus miért olyan lehangolt, hallgatag? Egyik táncz a másik után mult el és a nők — az ifju Nusi-féle emberek iránt táplált rokonszenvük egész odaadásával — hasztalan néztek epedve reá, mert ő mozdatlan maradt.

A mamák e szokatlan s részben mulatságos komolyságra összeadták a gondolatokat és kimondták, hogy a kis Nusi kedélybeteg.

A férfiak nevettek és a legnagyobb részük Nusitól valami újabb bolondság előjelének vették e tüneteket. Valami meglepőt, újat vártak tőle.

Hanem mind csalódtak. Nusi nagyon is életkedvében volt. Szerelmes volt halálosan és elhatározta, hogy megkéri az Adél kezét.

Másnap az öreg Nusi legnagyobb meglepetésére korán reggel ágya előtt találta fiát.

— Mi az, Nusi? kérdé szemeit dörzsölgetve, — most jössz talán haza. Ezért ugyan kár engem bolygatni. — Te lurko! — tette utána mégis kedélyesen.

— Csalódl, papa, — szólt a fiu nagy fontosan. Igen régen kialudtam magamat, még pedig itthon! Hanem az mellékes! Maradj kissé ébren; rögtön elbeszélem, hogy mi hozott ide.

— Megbolondultunk, Nusika? — nyájaskodott az öreg, — csak nem akarsz velem itt tanácskozni, reggel hét órakor?

— Most ez így lesz, papa, mert a dolog halaszthatlan!

— De, bár tíz óráig kegyelmezz!

— Lehetetlen! A dolog igen komoly és sürgős! — Egész családunk jövője függ tőle!

— Beh jó kedvedben vagy Nusik. No, szervusz! Tíz órakor majd ülünk családi székelt! — és ezzel az öreg Nusi a fal felé fordult ágyában. A kis akadémikus pedig ezt látva, oda huzott egy karosszékelt az ágy elé, beleült és nyugodt de erős hangon kezdé:

— A dolog így áll, papa....

— Hát még mindig itt vagy?! — förmedt reá az öreg Bontó megfordulva az ágyban — csak nem akarsz komolyan itt maradni?

— Egész komolyan, papa és kérlek békülj ki a helyzettel, hallgass meg. — Az öreg könyökére támaszkodva ült föl félig az ágyban és önfeláldozólag nézett fiára.

— A dolog úgy áll, papa, hogy halálosan szerelmes vagyok!

Az öreg Nusi erre csakhogy ki nem ugrott ágyából. Egészen átváltozott arczcsal kérdé:

— Komolyan mondd Nusik?

— Szavamra, papa!

— De hát az istenért, kibe Nusik, kibe vagy szerelmes?

— Adélba.

— Dengelegi Adélba?!

— Eltaláltad, papa! — szólt vissza szemhunyorítás nélkül a kis Nusik.

— És mit szándékozol?

— Megkérjük a kezét. Azért jöttem most hozzád.

Az öreg Nusi nem tudott mivé lenni. A hír tetszett is neki, nem is. Mialatt a pompás Dengelegi-vagyona gondolt, csak úgy duzzadt a szíve, de hogy a büszke, szép, nagyurias Adél alakja eszébe villant, félni kezdett. Féltette egyedüli fiát, az utolsó Bontót attól a hatalmas, hideg szépségtől. Szinte előre érezte, hogy ha meg is kapja Nusik az Adél kezét, ez nem fog szerencsésen végződni. Egy ilyen csodált leány sehogyse szeretheti meg az ő fiát, kiből bizony kevés férfiaság van.

Ezek a gondolatok úgy látszik erősen visszatükrözödték az öreg Nusik arczán, mert fia megdöbbenve kérdezte:

— Kifogásaid vannak talán, papa?

— Nincs, nincs, Nusikám, csakhogy tudod....

— Mit tudok?

— Azaz, hogy nem tudod, szeret-e téged Adél?

— Engem minden leány szeret, papa! Tudod jól te is.

— Igen, igen, fiam — szólt folyton szavában az öreg, de hátha éppen ez az egy nem fog szeretni?

(Folyt. köv.)

VASUTI MENETREND.

Érvényes 1892 május 1-től.

Menetrend a Nagyikinda—nbecskerei vasútvonalon

Nagy-Kikinda—Nagy-Becskek.	3512	3514	3502
	v. v. v.	v. v. v.	sz. v.
	I.II.III. osztály		
Budapest ind.	6.30	8.25	2.35
Temesvár "	9.50	11.30	4.00
Nagy-Kikinda "	3.05	4.05	7.20
Karlova "	4.09	4.46	8.04
Beodra "	4.23	4.57	8.19
Török-Becse—Aracs "	5.36	5.36	9.02
Kumán "	6.06	5.36	9.22
Melencze "	6.40	6.15	9.42
Ellemér "	7.09	6.34	10.01
Nagy-Becskek "	7.33	6.51	10.15
	érk.		

Nagy-Becskek—Nagy-Kikinda.	3501	3511	3518
	sz. v.	v. v. v.	v. v.
	I.II.III. osztály		
Nagy-Becskek ind.	5.30	12.00	7.20
Ellemér "	6.08	12.21	7.44
Melencze "	6.30	12.51	8.7
Kumán "	6.46	1.11	8.37
Török-Becse—Aracs "	7.11	1.40	9.19
Beodra "	7.45	2.29	10.04
Karlova "	7.58	2.42	10.32
Nagy-Kikinda "	8.38	3.30	11.12
Temesvár "	—	5.20	4.24
Budapest "	1.30	—	8.15

Menetrend a Torontál helyi érdekl vasutak vonalain

Versecz—Nagy-Becskek.	3645	3602	3612
	v. v.	sz. v.	v. v.
	I.II.III. o.		
Temesvár ind.	—	—	12.00
Versecz "	5.50	2.20	
Versecz-Rét "	5.57	2.25	
*Temes-Paulis "	6.03	2.33	
Bethlen-Tanya "	6.11	2.42	
*Szivattyutelep "	6.22	2.54	
*London-Tanya "	6.29	3.04	
Nagy-Margita "	6.37	3.15	
Zichyfalva "	6.49	3.25	
Györgyháza "	7.01	3.40	
Szécsénfalva "	7.16	3.57	
O-Lécz "	7.24	4.07	
Kanak "	7.33	4.19	
Bóka "	7.49	4.38	
Szécsány "	8.00	4.52	
	érk.		
Párdány l. alul.			
Szécsány ind.	4.01	8.10	5.07
Szárcsa "	4.27	8.24	5.24
*Lajosmajor "	4.41	8.37	5.37
Pusztá-Kenderes "	4.50	8.43	5.46
Lázárföld "	5.01	8.51	5.57
Nagy-Becskek-Bégapart "	5.32	9.15	6.21
Nagy-Becskek "	—	—	6.35
	érk.		

Nagy-Becskek—Versecz.	3601	3611
	sz. v.	v. v.
	1., 2., 3. o.	
Nagy-Becskek ind.	8.15	—
Nagy-Becskek-Bégapart "	8.22	5.25
Lázárföld "	8.50	5.58
Pusztá-Kenderes "	8.56	6.06
*Lajosmajor "	9.2	6.14
Szárcsa "	9.16	6.30
Szécsány "	9.29	6.45
Szécsány ind.	9.44	7.00
Bóka "	9.57	7.15
Kanak "	10.14	7.35
O-Lécz "	10.22	7.46
Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy "	10.32	7.58
Györgyháza "	10.42	8.10
Zichyfalva "	10.54	8.27
Nagy-Margita "	11.09	8.43
*London-Tanya "	11.18	8.52
*Szivattyutelep "	11.26	9.01
Bethlen-Tanya "	11.39	9.15
*Temes-Paulis "	11.47	9.25
Versecz-Rét "	11.55	9.33
Versecz "	11.59	9.37
Temesvár "	3.16	—

Szécsány—Párdány.	3702	3712
	v. v. v.	v. v.
	II. III. o.	
Szécsány ind.	9.34	7.05
Módos "	9.56	7.32
*Fény "	10.07	7.44
Párdány "	10.18	7.56

Párdány—Szécsány.	3713	3711
	v. v. v.	v. v.
	II. III. o.	
Párdány ind.	7.00	3.50
*Fény "	7.18	4.08
Módos "	7.27	4.18
Szécsány "	7.50	4.41

Az éjjeli órák — esti 6 órától fogva reggeli 5 óra 59 percig — a perczek számjegyeinek aláhuzása által (6.00—5.59) vannak megjelölve.

A *-gal jelzett állomásokon a vonat csak feltételesen fel- vagy leszállás végett áll meg.

Dr. Brájjer Lajos fel. szerk. távollétében a szerkesztésért felelős Jurkovics Aladár, főmunkatárs.

H i r d e t é s e k.

Ház eladás.

A mellencei utcában 399 49. öi. szám alatt fekvő, azelőtt Traupmann-féle teljesen jó karba állított lakoház, udvar és kerttel, előnyös fizetési feltételek mellett szabad kézből eladó. (355—6.1)

Bővebb értesítést ad a tulajdonos

Torontalmegyei takaré- és hitelbank.

Cognac-quint-kivonat.

Védjegy a cognac-quint-kivonat számára.

Kitűnő egészséges és tartalmas cognac pillanat alatti készítésére, mely a valódi francia cognactól semmiben sem különbözik, ajánlom e **jonak bizonyult** különleges-séget (338—50-2)

Ára 1 kilónak (elég 100 liter cognac készítésére) 16 forint osztrák érték. Készítési utasítás ingyen mellékeltek.

Legjobb sikerért és egészséges gyártmányért kezeskedem.

Spiritusz megtakarítás

érhető el felülmúlhatlan **palinka-erősítő-kivonatom** által; ez az italoknak kellemes, erőteljes ízét ad és csakis nálam kapható. Ára kilónként 3 frt 5. kr. (600—1000 literre, használati utasítással együtt).

E különlegességeken kívül ajánlom még valamennyi **essencziát, rum, szilvapalinkát, tokoly, fukserű**, valamint a létező **likörök, szeszitalok, ecet és boragez** készítésére felülmúlhatlan minőségben. Készítési utasítások ingyen mellékeltek.

Árjegyzék ingyen.

Egészséges gyártmányokért kezeskedést vállalok.

POLLÁK KÁROLY FÜLÖP

essenzia-különlegességek gyára P. ÁGÁ-ban.
(Tisztes képviselők kerestetnek)

127. szám.

(354—3.1)

Verseny tárgyalási hirdetmény.

A perlaszi községi iskolának újbóli építéséhez szükséges munkálatoknak biztosítása céljából folyó évi **augusztus hó 27-en** délelőtt 11 órakor a község ház hivatalos helyiségeben zárt ajánlati versenytárgyalás fog tartatni.

Felhívtnak a vállalkozni szándékozók, hogy ezen 36.773 frt 23 kr-ra és 4413.12 kézi, továbbá 515.33 igás napszámra előirányzott munkálatokra vonatkozó és az általános feltételek határozmányai értelmében kiállított és felszerelt zárt ajánlataikat a kitűzött tárgyalási nap délelőtt 11 órájáig az alulírott előjárásnál annál is inkább nyujtsák be, mivel a későbbben beérkezett ajánlatok semmi szín alatt figyelembe vétetni nem fognak.

Az ajánlatokhoz a banatpénznek a köz-égi pénztárnál történt befizetéséről kiállított letéti nyugta csatolandó. Keszpenz vagy értékpapírok banatpénzül az ajánlatok mellett el nem fogadjatnak. A banatpénznek az ajánlott vállalati összegnek 5 százalékát kell tennie.

A szóban forgó munkálatokra vonatkozó műszaki művelet általános és részletes feltételek az alulírott előjárásnál a rendes hivatalos órákban megtekinthetők.

Perlasz, 1892. évi július hó 31-én.

Ivánovits,
jegyző.

Miskov,
bíró.

171. b. v. szám 1892.

(353—1.1)

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. tcz. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a törökbecsei tekintetes kir. járásbíróság 880. polg. számú 1892. végzése által Keppich Illés győri kereskedő mint végrehajtató javára dr. Mittelman Nándor törökbecsei

lakos ellen 677 frt 88 kr. tőke, ennek 1892. évi február hó 28-ik napjától számítandó 6 százalék kamatai s eddig összesen 81 forint 50 kr. perkötés-ég erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság le- s felül foglalt és 609 forintra becsült kf. butorok, könyvek és ezüstnemüekből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 1904. polg. sz. 1892. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Törökbecsén alperes lakásán leendő eszközzésére 1892. évi **augusztus hó 10-ik** napjának délutáni 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóság ezen árverésen, az 1881. évi LX. tcz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. tcz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Törökbecse, 1892. évi július hó 10. napján.

Rankovits István,
kir. bírósági végrehajtó.

A. & A. Crompton & Co. limited

Park- & Woodend Mills near Oldham.

A hosszú évek sora óta előnyösen ismert „**Extrahard-Water-Qualitäten** Abram Crompton, Travis Milne Crompton“ fonalgár óva inti vevőit hasonló utánzatok vásárlásától, habár azok teljesen hasonló kiállítással és csomagolással vannak is ellátva és egyuttal

200 (kétszáz) forint

jutalmat fizetnek annak, a ki készítményeik utánzóját olyképen nevezi meg, hogy azt bíróság felelőségre vonhatják.

Eziranti értesítéseket a következő címek alatt kérünk: (249—13.9)

A. & A. Crompton & Co. limited,
Shaw, near Oldham, Angolország

Leopold Rosenzweig & Söhne,
Bécs, I. Gonzagagasse 16
vagy

Dr. Emil Links, udvari- és bir. ügyvéd,
Bécs, I. Hohenstaufengasse 2.

A Vörös Kereszt Egylet „Erzsebet“ kórházanak cognac szállítója.

Csak akkor valódi, ha a sárga dugón ez az égetett felírás van: „Gróf Esterházy Géza“.

Gróf Esterházy Géza

saját gyártmányu cognac-ja orvosi tekintélyek által ajánlva felette kellemesen és jól ízlik, minőség tekintetében **bármelyik francia gyártmánnyal versenyezhet**, ára pedig **sokkal olcsóbb.** (236-5.5)

Különlegesség a * * * * cognac,

mely mindenütt kapható:

Gyár: Angyalföld.

Megrendelések intézendők:

Gróf Esterházy Géza

központi irodájához: **Budapest, külső vaczi-ut 23**

Szakértői vélemény: A forgalomban levő valódi francia cognacokkal vetekedhetik.

Lipce, 1892 nagy arany érem.